

EDITORIAL

LA TIRANIA DEL SINDICAT

Les nostres esquerres, que volen cobrir la seva futura desfeta amb el pretext d'una conxorxa entre el Govern i les dretes, han agraït la condescendència del senyor Portela, en autoritzar la reapertura dels Centres clausurats, convertint aquests en altres tants feudes electorals, des dels quals s'organitza la batalla a favor del «Front d'Esquerres», emprant, però, mitjans no gaire liberals ni democràtics per tal d'aconseguir, «sigui com sigui», el vot dels afiliats als susdits organismes.

Com en el curs dels viatges de propaganda electoral no han mancat veus d'obres independents que han recordat al senyor Santaló i acompanyants com havien estat enganysats en les promeses que els havien fet, i que, per tant, recobrant la seva llibertat, votarien segons els indiqués la seva consciència, els dirigents de varis Sindicats han exigit als seus associats el vot a determinada candidatura, amenaçant, en cas de desobediència, amb represàlies o abandó en les futures necessitats. Això que ens consta positivament ha succeït en més d'un Sindicat, —per bé que en algun lloc ha merescut una enèrgica protesta dels afiliats que no es resignen fàcilment a ésser tractats com esclaus— dona la prova del respecte a la voluntat de l'elector que sent i practica l'Esquerra, de com són mera simulació aquells mots solemnes del «voler del poble», «la manifestació de la sobirania popular» i altres per l'estil, en tant com l'única veritat és la subjecció total de l'associat al seu Sindicat, el qual disposa, a l'albir dels seus dirigents, de la seva persona i dels seus cabals sense tenir dret a explicació de cap mena.

Per fortuna això acabarà aviat i la redempció de l'obrer enquadrat en el Sindicat professional, que coneixent les seves necessitats les pugui atendre en consciència, serà una de les primeres atencions que resoldrà el nou Parlament elegit el proper diumenge. Aquesta solució, racional i adequada, acabarà amb els dirigents dels Sindicats que no són del propi ofici i utilitzen la seva influència simplement pel seu profit personal o per a fer de suport a una política extremistista, en dany, a voltes, de la pròpia classe a la que diuen voler defensar. Acabada la tirania del Sindicat, sotmès aquest a la llei que li és pertinent, l'obrer recobrarà la seva llibertat i, en les coses de l'esperit, serà l'únic senyor i responsable dels seus actes.

Malgrat tots els mitjans utilitzats per l'Esquerra, els límits i els dubtosos i inconfessables, aquesta vegada res li serà suficient per assolir el seu objectiu immediat; és la majoria del poble que li fuig, cansat de tan confusionisme i pel record d'un govern que fou una opressió constant contra els catalans que no figuraven en les rengleres del seu partit; és el «seny català» enfront de la tirania que, iniciada en el govern, continua en tots els organismes en què els partits d'esquerra tenen influència o bé hi exerceixen una marcada hegemonia. Es per això que el triomf de la candidatura del FRONT CATALA D'ORDRE és certa i indiscutible. Hi ha símptomes que no fallen i, aquesta vegada, tots són en favor dels nostres amics i aliats. No tardarem a veure-ho.

L'Octubre roig a Palafrugell

Segrestaments - Assalts - Incendis Bombes fabricades a l'Ajuntament

Mentre a l'Ajuntament es repartien en abundància armes curtes i llargues, una colla de revolucionaris van anar al temple parroquial i llançaren les campanes al vol.

Van començar els segrestaments i les fogueres.

En primer lloc van destruir el despatx i biblioteca d'un industrial que té el domicili arran mateix de la Plaça Nova. Un altre grup, mentrestant, se'n anava cap al local de la Lliga Regionalista, on després d'entrar violentament es van tirar els mobles al carrer i se'n dugueren cap a l'Ajuntament una «preciosa» documentació que consistia en una llista de possibles votants del partit.

Altres grups assaltaven el Club «3 x 4», en un pis del qual tenia el seu domicili l'entitat patronal de la població.

Simultàniament a tot això eren les detencions. La llista era encapçalada pel propietari senyor Mató, el qual va ésser conduït des del seu domicili a l'Ajuntament entre sometentistes. Allà, com si estiguessin en consell de guerra, l'alcalde va dir-li: «Per la vostra seguretat us he de detenir»; i després, adreçant-se als de la guàrdia: «Porteu-lo al calabós». El senyor Mató va ésser baixat en un calabós que hi ha a les pròpies dependències municipals. Al darrera seu van venir els segrestaments dels senyors Josep M. Manic, Joaquim Esteve i el seu fill Miquel; Miquel Alsius, Vives, de Canapòst, i Eusebi Genís. Tots aquests senyors, d'un a un, anaven passant a presència de l'alcalde, i a cadascun era repetida la mateixa ordre: «Per la vostra seguretat us he de detenir.» I, immediatament, tots cap al calabós.

Els revolucionaris no procedien pas amb contemplacions de cap mena. Quan un escamot d'armats es va presentar a mitjanit al domicili del senyor Manic, en donaren una

prova palesa. Un dels individus va tustar tres o quatre vegades a la porta, i com el senyor Manic no contestés, pel fet de trobar-se en una habitació interior de la casa, tot l'escamot començà a engegar les seves armes, que deixaren senyals en tots els indrets de la casa. Aquests dispar obligaren el propietari a lluitar-se pres.

Com ja hem explicat, un dels primers assalts que es va fer va ésser el del domicili de la Patronal. Els qui entraven van regirar tota la casa a la recerca d'una llista negra que, assegurant-ells, tenia feta aquella entitat. Aquesta llista, que mai ningú no havia vist, no va pas ésser trobada, cosa que portà els assaltants a dirigir-se al domicili de l'ex-alcalde senyor Eusebi Genís, el qual, després de detenir-lo, obligaren a seguir cap a la mateixa entitat que feia uns moments saquejaven encara. Amb amenaces i amb insults pretenien que el senyor Genís els facilités aquella llista negra. No hi valia que l'esmentat fabricant assegurés de totes formes que ell mai no l'havia vista i que no tenia ni el més petit indici de la seva existència. Novament els revolucionaris furgaren tots els recons de la casa, i finalment, en veure que tots els seus esforços resultaven infructuosos, s'emportaren el senyor Genís cap a l'Ajuntament i d'allà cap al calabós.

Mentre al mig de la Plaça Nova s'aixecaven imponents les flamarades de la foguera que destruïa els mobles de les entitats saquejades, un altre escamot portava pres el senyor Vives. La presència d'aquest senyor, que era conduït entre mig d'uns quants dels qui es deien sometentistes, féu augmentar la cridòria de la multitud que contemplava el vandàlic espectacle de les fogueres.

—De cap al foc, aquest que passa — cridà una veu.

Aleshores els qui el conduïen es digueren amb veu baixa, però el suficientment alt perquè l'afudit sentís el terror de les paraules pronunciades: —L'hi tirem o no l'hi tirem?

Afortunadament, aneu a saber per quina circumstància el senyor Vives es va salvar del suplici. Com els altres detinguts, fou conduït a l'Ajuntament i de dret cap al calabós.

Les bandes que es dedicaven a fer aquestes detencions van anar a tustar també el domicili del fabricant i propietari, també ex-alcalde, senyor Francesc Sagrera. Com d'alguns dels detinguts anteriorment, el motiu de la detenció era el fet que hagués assistit a l'assemblea que l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre va celebrar a Madrid. Tot i així, no era el propi senyor Francesc Sagrera qui havia anat a Madrid, sinó el seu fill Carles. Les intimidacions dels revolucionaris no van pas aconseguir que fossin obertes les portes d'aquella casa. Per llur solidesa aguantaren les empenes dels assaltants. Aquests, però, en veure que les portes resistien invenciblement, van fer via cap a casa de l'industrial senyor Llambí, el qual, pistola en mà, obligaren que els donés un bidó de benzina. Es van presentar novament amb aquesta càrrega al domicili del senyor Sagrera i després de ruixar les portes de la casa hi calaren foc. Les portes eren molt resistents. El foc no va fer altra cosa que cremar el vernís de la fusta. Davant d'això, els assaltants iruistrats decidiren tornar-se'n, és clar, no sense preferir greus amenaces i tota mena d'insults. Per a tots va ésser una sort que no pogués ésser franquejat el portal. De la part de dintre, tres homes magníficament armats i disposats a jugar-se la vida els esperaven. Eren el senyor Sagrera i els seus dos fills. Les condicions de defensa que tenien els propietaris de l'edifici hauria fet llur resistència extraordinàriament forta, i segurament la tragèdia que va passar la població de Palafrugell hauria estat molt més dolciosa

perquè els tres esmentats senyors havien decidit no deixar-se detenir en cap cas. A la Plaça Nova, mentrestant continuava una gran multitud que, de tant, en tant, era saludada amb algun discurs per part dels caps del moviment. Es veu que entremig de la gentada hi haiva molts curiosos, cosa que no satisfieia pas les ambicions revolucionàries d'aquells.

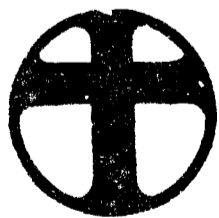
Un dels oradors va dir d'una manera clara que allò no era pas cap espectacle. Que el qui no volgués fer feina se'n anés cap a casa seva. Que els curiosos que entrebanquessin el moviment revolucionari serien considerats com els mateixos enemics i tractats de la mateixa manera.

Aquestes consideracions, el cansament i potser el fet que nasqués en força dels qui hi havia pels llocs cèntrics un sentiment de repugnància contra tota aquella acció bàrbara, féu que, cap a la matinada, la multitud es desinfectés.

Mentrestant, a l'Ajuntament es treballava amb gran activitat en la confecció de bombes de gran potència i bombes de mà. D'allà on fos, els revolucionaris havien portat a l'Ajuntament gran quantitat de dinamita que havia de servir per a llurs propòsits. Servia d'arsenal de guerra aquell local que un mes endarrera l'alcalde havia cedit a l'Aliança Obrera. Es fabricaven amb pots de llaua les bombes de mà, i les altres de gran potència eren fabricades utilitzant boixes de rodes de carro convenientment tapades amb ciment. A part d'això hi havia en aquest local diversos fusells i una quantitat immensa de municions. Els caps del moviment estaven convençuts que tot just eren al principi de llur obra, i per això es preparaven ràpidament per a poder l'endemà continuar el programa amb més intensitat.

Però quan tots aquests impulsos es trobaven en el màxim d'exacerbació, algú va portar noves a l'alcalde que la ràdio anunciava uns moments perillous per al moviment.

—En Dencàs acaba de demanar que sigui feta una lleva

LA NENA

M.^a DEL PILAR TALLADA I JANE

ha pujat al cel a l'edat de 12 anys, havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica

A. C. S.

Els qui la ploren: pares, Josep M.ª Tallada i Maria Loreto Jané; germans, Manuel, Salvador M.^a i Anna M.^a; àvia materna Pilar Artau vídua Jané; àvia paterna, oncles, cosins i parents tots en assabentar a llurs amistats aquesta sensible pèrdua, els preguen que assisteixin a la casa mortuòria carrer de la Força n.º 23, demà dimecres a les 11 del matí per a acompanyar el cadàver a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme i d'allí al cementiri on rebrà cristiana sepultura, per la qual obra de caritat els quedaran agraïts

Girona, 11 de febrer de 1936

NO ES CONVIDA PARTICULARMENT

